Шокирахте ли се от информацията за преговори по боксерки? Ето какво точно се случи

28.06.2020

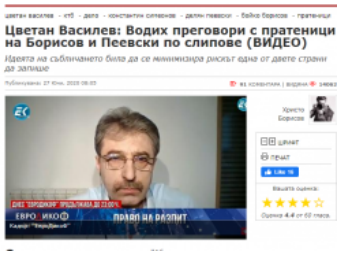

Скрийншот на статията във "Факти"

Интервюто на Цветан Василев за предаването на Сашо Диков на 26.06.2020 г. предизвика бурни реакции. Самият журналист каза в ефир, че някои неща му звучат като от филм. На следващия ден, Факти излезе с гръмко заглавие — „Цветан Василев: Водих преговори с пратеници на Борисов и Пеевски по слипове. Идеята на съблъчането била да се минимизира рискът една от двете страни да запише“.

Живеем наистина в психотрилър. За да добиете по-добра представа за какво иде реч, предлагаме откъс от книгата на Антоанета Василева, съпруга на Цветан Василев, с работно заглавие „Магнитски, РИКО и трите прасета“.

Проф. Василева е утвърден учен в областта на международните икономически отношение със стотина публикации в реномирани издания в България и в чужбина. Погромът над КТБ и ужасът, изживян от нейното семейство, са повод тя да реши да навлезе в нов жанр — автобиографичен трилър.

Книгата очаквайте скоро. Това е откъс от главата „Белград — светът е голям и спасение дебне отвсякъде“, в която тя описва и тези преговори с пратениците на Борисов и Пеевски. Някои имена са заместени с инициали от съображение за сигурността на тези хора в България, а и за да има какво да очаквате.

***

Кулминация на опитите на Нихад Чорагич да ни държи под напрежение и контрол беше съобщението, че пратеници на Пеевски и Борисов искат да се видят с Василев. Самият Бойко Борисов на 22 юли беше публикувал на сайта си план от четири стъпки за КТБ. В него имаше

доста рационални предложения за възстановяване на банката. А „месаджери“ със списъци с активи на КТБ, които трябваше да бъдат прехвърлени на фирми на Пеевски, вече бяха идвали в Белград. Предвождаше ги Ч. Според Нихад, Ч. бил много приближен на Пеевски. Двамата имали съседни вили в околностите на Слънчев бряг. Станал му доверено лице, тъй като прекарвали доста време заедно на яхтата на Ч. Срещата се беше провела в хотел Хаят, след обстойна проверка за оръжие и устройства за записване. Това ни даде повод за черен хумор, защото мутрите на Ч. бяха събличали участниците в срещата по бельо. Аз им се подигравах, че въпреки мерките за сигурност, вероятно са записани на камерите на хотела и сръбските служби сега разследват кой каква марка боксерки носи. Нихад от своя страна се смееше, че ако има записи, ще се види разликата в стандарта на България и Сърбия, защото само той бил с обикновено бельо. Освен разкриване на тези интимни подробности, срещата не беше завършила с позитивен резултат. Василев беше взел списъците и беше казал, че ще мисли.

След като информацията за новата среща беше потвърдена и от Д., Цветан даде съгласие за нея. Д. беше по това време в София и също щеше да участва в срещата. За място на преговорите беше определен Парачин. Оказа се, че градът има доста приличен четиризвезден хотел и хората на Ч. пристигнаха няколко дни по-рано, за да обезопасят мястото на срещата. Помня, че тя не се проведе в уреченото време, защото хората от България закъсняха и пристигнаха след полунощ. Цветан и Нихад се върнаха в нашия базов лагер много ядосани. Д. беше предал, че се отлага за другия ден сутринта, защото преди да тръгнат, е имало среща в хотел „Берлин“ с главния прокурор Цацаров, която се проточила твърде дълго. Аз бях много объркана и притеснена. Очаквах всичко най-лошо. В съзнанието ми изплуваха телевизионни изказвания на мастити генерали и всякакви „капацитети“ от разузнаването, които твърдяха, че не е никакъв проблем, вместо да се чака Интерпол, Василев да бъде намерен и директно транспортиран с чувал до България. Какви ти тук човешки права, след като в държавата на Борисов, Пеевски и Цацаров достойнството нямаше никаква стойност? Явно, човешкият живот не струваше пукната пара! Реших, че този път трябва да отида и аз. Нихад и Цветан се опитаха да ме разубедят, но тревожните ми предчувствия ме караха да бъда непреклонна.

На срещата дойдоха доста хора. Екипът от „преговарящи“ отново се водеше от Ч., който за „по-голяма тежест“ беше дошъл по бермуди. Освен него, в разговорите участваха Цветан Василев, Нихад Чорагич, Д. и двама адвокати, специалисти по човешки права. За моя изненада, като „близък“ приятел на Ч. и Василев бяха взели и Г., който, заради екстравагантното си поведение, носеше прякора ХХХХХ. Аз и Г. останахме на терасата на хотела, а всички останали минаха обичайните проверки за сигурност и влязоха в залата за преговори. На различни етапи някои от участниците излизаха, а други влизаха, докато накрая не останаха само Василев и Ч.

Бях потресена от този формат на срещата и от профила на участниците.

—Много ви е ниско нивото на преговарящите, Г. — не скрих възмущението си аз.

—Аз нямам нищо общо с това. — започна да се оправдава Г. —Нали знаеш, че искам да помогна. Вие сте част от моето семейство и аз се опитвам да правя, каквото мога.

—Ти нямаш семейство! — скастрих го аз, имайки предвид, че той нямаше официален брак с жената, с която живееше, и излизаше с различни манекенки.

—Да,бе, да. — прие примиренчески сарказма ми Г. —Знаеш колко искам да се оправят нещата с банката и с Цецо.

Много се дразнех от факта, че той парадираше с мнима семейна близост с нас, защото му бяхме кръстили двете деца. Ние с Цветан сме кумували седем пъти и сме кръстили петнадесетина деца и възрастни, но отношенията ни с всички кумци и кръщелници са били винаги дискретни, с някои по-приятелски, с други не чак дотам. Откакто, обаче, разбрах, че децата на Г. са били кръстени и от Ивайло Мутафчиев, един от собствениците на Първа инвестиционна Банка, бях направо обидена от лекомисленото му поведение, граничещо с явна непочтеност.

Срещата на „четири очи“ беше приключила и поканиха Чорагич и Д. обратно в залата. Този път бях допусната и аз. Не ме проверяваха за оръжие. Масата беше голяма и Цветан беше в отсрещния край. Видях, че той изглеждаше доста зле. Стори ми се като човек, натровен с паралитичен газ. Ч. ме погледна пренебрежително и започна заключителната си тирада:

—Значи, ние тука стигнахме до споразумение. — каза той тържествено.

Погледнах към Цветан, но главата му беше отпусната надолу и от израза на лицето му не можех да разбера какви бяха договорките. Знаех колко много искаше да спаси банката на всяка цена. Опасявах се, че можеше да се съгласи с несправедливи условия — готов да поеме лични жертви и унижения в полза на мъгляво предложение за евентуално възстановяване на банката.

—Още утре ще се свържем със сърбите. — продължи Ч. и погледна победоносно към Цветан. —Те ще го ескортират до границата. Там ще го чака линейка. Ще го откарат в МВР болница, където ще му гледат мярката и ще му „присъдят“ домашен арест. След това ще има дело срещу него. Ние ще му поемем защитата. Сигурно ще го осъдят условно.

Сърцето ми се сви. Василев не беше съден, а вече му бяха издали присъда! „Аха, няма да е в чувал, а в линейка и в МВР болница, както с „убийците“ на Пеевски“. — помислих си аз. С тази разлика, че едно от момчетата беше вдигнало кръвно и едва не беше получило инсулт. Имало е причина да са в болница. Защо сега искаха мярката на Василев да се гледа в МВР болница? Той не беше болен. Какво смятаха да правят с него? Да го отровят по пътя или да му бият някоя инжекция, за да бъде послушен? Тези момчета не си поплюваха! Защо погледът му бяга от мене? Бяха ли го изнудвали? Какво искаха от него?“

Домашен арест означаваше Цветан да е под наблюдение и контрол непрекъснато. Да не може да подготви съдебната си защита. Да му се месят в решенията за банката и нейните активи.

Да ни изпращат заплахи всеки път, когато нещо не им харесва. Да му подслушват всички разговори. Да нямаме личен живот. Да бъдем лишени от всякакви човешки права. И какви гаранции можеше да даде Ч.? Можеше ли да му се има доверие само защото имаше привилегията да осигурява храна, алкохол и проститутки на яхтата си, на която отглеждаше корпулентни фигури? Слуховете го свързваха с доставките на „смешни кексчета“ и по-яки стимуланти, което изобщо не ми се връзваше с ролята му на посредник, от който зависи животът на Цветан. Никак, ама никак не ми харесваше тази гротескна ситуация. Бяха ни докарали дотам, да преговаряме с един безпросветник, с когото се различавахме най-малкото с няколко вагона прочетени книги. Внезапно се сетих за наредбите на Интерпол и закона за екстрадицията, които обсъждахме с адвоката наскоро.

—Аз не съм съгласна с тези предложения. — взех думата без разрешение аз и всички се обърнаха към мен с недоумение. —Цветан има червена бюлетина от Интерпол и не може да пресече граница по начина, по който ни описвате. Той трябва да премине през екстрадиционно производство, което включва съдебна процедура в Сърбия. А това е нещо много различно.

Цветан ми отправи поглед, който никога няма да забравя. В него се четеше огромна изненада и благодарност. Той, очевидно, не беше допускал, че аз ще го подкрепя за подобно решение. Предполагам, че мислеше, че искам да се върнем у дома час по-скоро. Ч. се смути и удари по масата.

—Е, как не се бяхме сетили за т‘ва? — изрева той и излезе да се консултира, вероятно с Пеевски.

Д. излезе да звъни по телефона, вероятно на Борисов. Настана суматоха. В един момент всички се върнаха по местата си. Ч. отсече:

—Ние ще се договорим със сърбите да ни го докарат на границата.

—Не, няма как да стане. — оживи се Василев и придоби присъщата си увереност. —Аз не мога да се крия като престъпник. Всичко трябва да бъде съобразено с международните разпоредби и със законите на Сърбия.

Всички бяха замръзнали. Никой не беше очаквал отказ.

—Тоест, —разяри се Ч. —вие оставяте едни пари да бъдат разграбени от някакви си хора, които нямат нищо общо с банката? Вие нормални ли сте?

—А кой позволи този фарс? Кой организира целия този цирк? — троснах се аз и излязох. Ч. да говори за спасяване на банката от грабеж, определено ми дойде в повече.

—Много серт жена имаш, бе! — казал Ч. след мен.

Действията след моето напускане са се развили долу-горе по следния начин: Василев събрал кураж и отказал предложенията, Д. се обадил на Борисов, който казал, че повече нищо не може да направи в тоя конфликт (да не забравяме, че в този момент случаят се представяше като скарване между двама олигарси), а Нихад отишъл да изпрати сърдития Ч.

—А, какви бяха тия мистериозни адвокати? — попитах аз Цветан по пътя за нашия хотел. —С., Counsellor of the Balkan Department of the International Human Rights Defence Committee —прочетох аз от визитката на единия от въпросните адвокати. —Освен в София, има офис и в Бургас.

—Странна работа. — отвърна той. —Искаха от мен да подпиша едно писмо, в което да се закълна, че Пеевски ми е най-добрият приятел и никога не ме е заплашвал. И да ме защитават.

—И ти подписа ли?

—Не, променихме текста на писмото няколко пъти. Остана да се доуточнява. Но явно сигналът ми до австрийската прокуратура много го притеснява.